

הבמה שלו

מאיה כהן
צילום: דן אפרון

הוא מאוהב באמנות התיאטרון, משחק לראשונה בחייו בערבית וישמח לאיחוד של "זהו זה" • בין לבין הוא מתרגל מדיטציית זן, לא מתרגש מביקורת ומשפחתו היא הבית עבורו • החיים על פי אבי קושניר

במה

מה זה תיאטרון בשבילך?

אני מאוד אוהב תיאטרון, גם כשחקן כמוני, אבל גם כצופה. בגלל שתיאטרון קורה כאן ועכשיו, הוא הכי קרוב בעיני - גם כמי שמשחק וגם כמי שצופה - לדבר הקדמוני העתיק של לספר סיפור. זה דומה לסיפור שמספרים לילד לפני השינה. אתה שואב את הילד לעולם של דמיון, לא משנה מה הסיפור, ואתם רואים אותו יחד. אני מאוד אוהב את הרגע שבו אחרי שהקהל נכנס אתה יושב באולם, האור יורד ועולה על הבמה, וכשהמסך נפתח אתה נשאב לאיזו אגדה, לאיזה סיפור. החוויה הזאת, כשהיא טובה, היא הכל - מהנה ומענגת גם לביצוע וגם לצפייה. ברגע הראשון שבו עמדתי על במה לא חשבתי שזה יהיה העולם שלי, לא כיוונתי לזה. זה היה במסגרת ביה"ס התיכון בפנימיה החקלאית "הכפר הירוק" והיתה שם מסורת שיוצאים פעם בשלושה שבועות הביתה לשישבת ובשבתות שנשארים בפנימיה יש קבוצה תורנית שאחראית על חדר האוכל, על משק החי ועל ההופעה בשישי בערב. זה לא בית ספר לאמנויות, כן לומדים חקלאות, אבל יש מסורת שנקראת "תוכנית עשר" וכולם משתתפים בה - חלק על הבמה וחלק בתפקידים של מאחורי הקלעים. אני זוכר את הפעם הראשונה שהשתתפתי בתוכנית ואת הרגע הראשון שבו עליתי לבמה, אמרתי משהו והקהל צחק, הרגשתי נוח מאוד, אבל לא חשבתי על זה כעל מקצוע, זה היה פשוט כיף. הייתי בן 15 וחצי. היום אני משחק ב"עבדאללה שוורץ" בתיאטרון בית לסין, זו הצגה נורא מצחיקה (קומדיה אקטואלית שכתב רמי ורד, מביים רוני פינקוביץ' ומשחקים בה לצדו של קושניר גם ענת וקסמן, אפרת בוימולד, חי מאור, שלומי טפיאר, אליהו הרוש, טל צ'רנובסקי, עודאל חיון ושהיר כבהא - מ"כ). זו הצגה שמנחיכה כל סוג של קיצוניות וגזענות ומתוך שעה וחצי אני מדבר שעה פלוס בערבית מצרית. זה עונג בלתי רגיל. לפעמים מחכים לי אחרי ההצגה צופים שמספרים שהם נורא צחקו וגם נורא התרגשו, כי ההצגה הזכירה להם את השפה שבה דיברו בבית בילדותם.

ב"עבדאללה שוורץ" צילום: כפיר בולוטין

משפחה

מה זו משפחה בשבילך?

אני נשוי לכרמל, מעצבת גרפית. התחתנו בשנת 1987 ויש לנו שלושה ילדים - יותם (31) שהוא שחקן בתיאטרון בית לסין ובסדרות טלוויזיה, יפתח (24) סטודנט שגם התמודד ב"נינג'ה ישראל" ונועה (22). משפחה זה משהו שמאוד ממלא את חיי והצלחנו ליצור במשפחה הגרעינית הקטנה שלנו - אבא, אמא ושלושה ילדים - מערכת יחסים של הורים וילדים, אבל גם של חברות. הילדים שלי הם הראשונים שאני מתייעץ איתם על כל דבר, וגם הם מתייעצים איתנו. זה באמת סוג של אהבה ושמחה ללא תנאי. הארוחה המשפחתית שלנו בימי שישי, למשל, היא תמיד סוג של מסיבונת. אני לא רוצה להישמע קלישאתי, אבל משפחה בשבילי היא בית, המקום שבו אתה יכול להיות רגוע, להרפות את השרירים ולהרגיש שהכל בסדר.

מעורבות חברתית

עד כמה אתה מעורב?

כשמהו מדיאג צריך לעשות משהו בנידון. לשבת ולהגיד אני דואג זו חוכמה קטנה מאוד. אז אני לא קורא לזה דואג, אלא אני מעורב, אכפת לי. אנחנו נחשפים לבעיות בבתי חולים, ליחס לאוכלוסיה המבוגרת. העלינו הצגה בהבימה בשם "קח את אבא שלך ולך לעזאזל" שהסיפור שלה לא דמיוני. המחזאי רמי ורד עבר יחד עם אביו דברים שאנחנו משחקים על הבמה. העיפו אותו מהשיקום מהר, אמרו לו שאין צפי לשיקום והיום האדם עולה במדרגות, אבל העיפו אותו כי את השיקום משלמת המדינה ואת הסייעוד משלם בן האדם. אלו דברים שמקפיצים, שאתה אומר למה זה ככה? למה אין מספיק מיטות בבתי חולים? אני יודע שבראיונות משתמשים בטקסטים כאלה לצרכים פוליטיים, אבל מה שאני אומר זו לא פוליטיקה, זו מציאות. מציאות שהמדינה מפרסמת. יש נתונים נמוכים של אחוזי בגרויות באזורים שונים בארץ, יש בעיות במקומות שונים בפריפריה, יש נזקים שאין להם מה לאכול בחגים. אני לא מדבר על שלום וביטחון ולא נכנס לשיח פוליטי, כי זו לא פוליטיקה, אלו נתונים. מצב קיים שלא יכול להיות שלא יהיה לך אכפת ממנו. אני חושב שלכולם אכפת ושצריך לקום ולעשות, ואני ממש משתדל - במטר המרובע הקטן שלי - לעשות משהו. אכפת לי, זה כואב לי, ואני מעורב גם רגשית. בחברה שלנו אנחנו נחשפים עכשיו לכל מיני זרמים קיצוניים ובהצגה עבדאללה שוורץ אנחנו מגחכים קיצוניות. כשאת אומרת שהחברה שלנו יותר ויותר קיצונית ויש פילוג גדול יותר, שגאה ממש, אני אומר שזה מיוצר באופן מלאכותי, מישוה מרוויח מזה. תמיד כשיש שניים בוויכוח מהסוג הזה, תתרחקו מהם קצת ותראו שמישהו מרוויח מזה משהו.